

Δημητρα Μυρίλλα

Τα καναπεδάκια είναι μάλλον πιο νόστιμα αν τα τρώει κανείς με φόντο αρχαία αγάλματα και θέα στην Αρχαία Αγορά, την Ακρόπολη και το Θησείο. Σίγουρα ένα τέτοιο περιβάλλον προσδίδει κύρος ιστορικού βάρους. Ναι, αλλά και ελαφριάς συνείδησης. Σε κάθε περίπτωση πάντως ας μην νομίζουν οι πτωχοί και ταπεινοί πως τέτοιες τιμές είναι και γι' αυτούς.

Στη χώρα, όπου όλος, ή σχεδόν όλος ο δημόσιος πλούτος, θάλασσες, αιγιαλοί, δρόμοι, κτήρια, κοινωνικές δομές, έχει βγει στο γιουσουρούμ, τέτοιες τιμές αξίζουν μόνο σε εκείνους που έχουν βγάλει τα κιτάπια, μετράνε και καταγράφουν τί άλλο αξίζει για να αγοραστεί. Στο μεταξύ για λίγες ώρες μπορούν αντί μικρού ποσού να νοικιάζουν και αρχαιολογικούς χώρους για να καταστρώσουν τα σχέδιά τους τρώγοντας και πίνοντας. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις μπορούν να μπουν ακόμα και στα άδυτα ενός μουσείου, όπως είναι οι αποθήκες τους.

Πριν από μία εβδομάδα το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο ενέκρινε άλλο ένα δείπνο -

όρθιου τύπου «μπουφέ - στη Στοά του Αττάλου. Και λέμε άλλο ένα γιατί προηγήθηκαν κι άλλα, καθιστά... Όχι βέβαια πώς κάνει μεγάλη διαφορά εάν κανείς περιφέρεται με το καναπεδάκι στο χέρι ή απολαμβάνει το φιλέτο στρογγυλοκαθισμένος σε καρέκλα ντυμένα με λευκό πανί.

Το τελευταίο αίτημα προήλθε από την International New York Times προκειμένου να πραγματοποιηθεί στις 15 Σεπτεμβρίου εκδήλωση με θέμα «Athens Forum 2014: «Democracy under pressure». Στην εκδήλωση, δε, έχουν προσκληθεί να παραστούν ο πρωθυπουργός, ο δήμαρχος Αθηναίων, ο υπουργός Πολιτισμού, άλλοι πολιτικοί και εκπρόσωποι του Κοινοβουλίου, επιχειρηματίες, δημοσιογράφοι. Ας αντιπαρέλθουμε το γεγονός ότι ο τίτλος της εκδήλωσης συνιστά τουλάχιστον εμπαιγμό στη χώρα όπου η δημοκρατία «αποθεώνεται» μέσω δεκάδων Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου, κυβερνήσεων που ανεβοκατεβαίνουν στις Κάννες και καθαριστριών που εκτοπίζονται από ΜΑΤ μπροστά από το Υπουργείο Οικονομικών.

Ας σταθούμε στο γεγονός της παραχώρησης του μνημείου μετά ορθίου μπουφέ. Προκειμένου να γίνει η εκδήλωση, το Μουσείο της Αρχαίας Αγοράς θα κλείσει για το κοινό από τη 1 το μεσημέρι. Θα τοποθετηθούν εξέδρες, φωτισμοί, θα περιφέρονται σερβιτόροι, μπάρμαν, σεφ.

Μάλιστα ζητήθηκε να δοθεί η δυνατότητα στους υψηλούς συμμετέχοντες -συνδαιτημόνες να επισκέπτονται ανά μικρές ομάδες εκτός από το μουσείο και τις αποθήκες της Στοάς τους Αττάλου, συγκεκριμένα τον χώρο όπου βρίσκεται κατά χώραν η ψηφοδόχος κάλπη του 4ου αι. π.Χ. Δηλαδή ζήτησαν να μπου εκεί που κανείς απλός πολίτης δε μπορεί να μπει για λόγους ευνόητους, αφού αποθήκη αρχαίων δε σημαίνει «στοιβάζω αντικείμενα», αλλά φυλάσσω αντικείμενα σε ειδικές συνθήκες, καταγράφω, προστατεύω, μελετάω. Η είσοδος σε μία αποθήκη αρχαιολογικού μουσείου μπορεί φυσικά να επιτραπεί, κατόπιν άδειας, σε ερευνητές, αλλά και για εκπαιδευτικούς λόγους σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Αλλά στην προκειμένη περίπτωση το... υψηλό κύρος φαίνεται πως τους επιτρέπει να ζητούν την προνομιακή επαφή με τον πολιτιστική κληρονομιά κατά παρέκκλιση κάθε έννοιας ισότιμης πρόσβασης στα δημόσια αγαθά.

Στην ίδια συνεδρίαση η Στοά του Αττάλου παραχωρήθηκε κατόπιν αιτήματος της πρεσβείας των ΗΠΑ στην Ελλάδα προκειμένου να γίνει εκδήλωση με ομιλητή αμερικάνο καθηγητή στο πλαίσιο σεμιναρίου για την επιχειρηματικότητα, το οποίο παρέχει συμβουλές σε νέους πώς να βρουν κεφάλαια για να γίνουν επιχειρηματίες!

Φαίνεται πως οι επιχειρηματικοί κύκλοι προτιμούν τη Στοά του Αττάλου καθώς προσδίδει αρχαιοπρεπή αίγλη. Δεν πάει πολύ καιρός όπου το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο κατά πλειοψηφία (υπήρχαν και διαφωνούντες) γνωμοδότησε υπέρ της διοργάνωσης εκδηλώσεων μετά καθιστών δείπνων στο πλάτωμα της Στοάς του Αττάλου, δηλαδή μπροστά από την Αρχαία Αγορά και μπροστά στην είσοδο του Καλλιμάρμαρου. Και τα δύο αιτήματα προήλθαν από ιδιωτικές εταιρείες επιχειρηματικών και επενδυτικών συμφερόντων. Η μία εκδήλωση αφορούσε εκδηλώσεις στο πλαίσιο γενικής συνέλευσης ιδιωτικής επενδυτικής εταιρείας και η άλλη εκδηλώσεις στο πλαίσιο συνάντησης της Παγκόσμιας Οργάνωσης Επιχειρηματιών. Πρόκειται για επιχειρηματικά δείπνα διανθισμένα με ολίγη από μουσική, χορό ανάμεσα στους κίονες της Στοάς του Αττάλου και πολυθέαμα για το Ολυμπιακό Ιδεώδες.

Είναι φανερό πως από τη στιγμή που η χρήση αυτών των χώρων δεν περιορίζεται σε ειδικές και εξαιρετικές περιπτώσεις και αποκλειστικά για εκδηλώσεις που συνάδουν με την ιστορική τους μνήμη και προέρχονται αποκλειστικά από δημόσιους φορείς, έχει ήδη ανοίξει μια «φάμπρικα» αναζήτησης του ιδεώδους μνημειακού σκηνικού για κάθε είδους ιδιωτικές εκδηλώσεις.

Τα μνημεία όμως εκτός από υλική υπόσταση έχουν και ηθική υπόσταση και τόσο το Σύνταγμα όσο και ο αρχαιολογικός νόμος προστατεύουν και τα δύο. Σε καιρούς βέβαια όπου τα δημόσια και κοινωνικά αγαθά βγαίνουν στο παζάρι ακόμα και το ανώτατο γνωμοδοτικό όργανο για την προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς συνηγορεί σε απόψεις που θέλουν και τα μνημεία να μπαίνουν στη λογική της συναλλαγής. Διότι, ισχύει ότι για όλες τις παραπάνω εκδηλώσεις οι χρήστες των μνημείων θα καταβάλλουν το αντίτιμο που ορίζει η σχετική υπουργική απόφαση, δηλαδή 3.000 ευρώ ως τέλη χρήσης. Ακούγεται βέβαια και η άποψη ότι τουλάχιστον θα μπορούσαν να ζητούνται περισσότερα χρήματα.

Δηλαδή, τα μνημεία να παραχωρούνται αντί αργυρίων; Δηλαδή να ευτελίζονται και να υποβαθμίζεται η ιστορική τους αξία επειδή το αντίτιμο είναι μεγάλο και αλλοίμονο... σε εποχές κρίσης τα χρήματα χρειάζονται; Δηλαδή, να ακολουθηθεί ως προνομιακό πρότυπο το παράδειγμα Μπερλουσκόνι, όπου όχι μόνο τα μνημεία δίνονται για δείπνα, όχι μόνο στο Κολασσαίο φιγουράρει ταμπέλα μεγάλης εταιρείας που χρηματοδοτεί τα έργα αποκατάστασης, αλλά ακόμα και αγάλματα «ποζάρουν» σε διαφημίσεις; Όσα κι αν είναι τα αργύρια...

Πηγή: imerodromos.gr